

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/ KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

BROJ: 49 0 P 061969 24 GŽ 2

Novi Travnik, 27.11.2024. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudija: Senad Begović, kao predsjednik vijeća, Alma Islamović i Denis Trifković, kao članovi vijeća, u pravnoj stvari tužitelja I. I. iz S. R.Nj., zastupan po punomoćnici Eni Čabaravdić, advokatu iz Visokog, ul. Čabaravdića br.4., protiv tuženog „Grawe osiguranje“ d.d. Sarajevo, ul. Trg solidarnosti br. 2, Sarajevo, zastupan po punomoćniku Harisu Mahić, advokatu iz Zenice, ul. Zmaja od Bosne bb, radi naknade štete, vrijednost spora 20.336,93 KM, odlučujući po žalbi tužitelja izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Kiseljaku, broj 49 0 P 061969 24 P 2 od 28.05.2024. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 27.11.2024. godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Žalba tužitelja se odbija kao neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog suda u Kiseljaku, broj 49 0 P 061969 24 P 2 od 28.05.2024. godine.

Zahtjev tužitelja za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu se odbija kao neosnovan.

Obrazloženje

Osporenom prvostepenom presudom odlučeno je kako slijedi :

„I. Odbija se tužitelj sa tužbenim zahtjevom kojim je tražio da sud utvrdi da je tuženi dužan tužitelju na ime štete isplatiti ukupan iznos od 12.054,00 KM, od čega na ime štete na vozilu iznos od 11.954,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 31.07.2021. godine i na ime uslužne procjene štete na vozilu iznos od 100,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 31.08.2021. god. pa do isplate, kao neosnovan.

II. Tužitelj je dužan tuženom nadoknaditi troškove parničnog postupka u iznosu od 5.493,80 KM u roku od 30 dana.“

Tužitelj zastupan po punomoćniku je blagovremeno izjavio žalbu protiv citirane presude prvostepenog suda kojom istu pobija u cijelosti iz razloga propisanih u članu 208. st. 1. Zakona o parničnom postupku F BiH s prijedlogom drugostepenom suda da uvaži žalbu, preinači prvostepenu presudu tako što će u cijelosti udovoljiti postavljenom tužbenom zahtjevu te obavezati tuženog da tužitelju nadoknadi troškove postupka prema priloženom troškovniku uvećane za troškove sastava žalbe. U obrazloženju žalbe se navodi da presuda nije sačinjena shodno odredbama člana 191. st. 4. citiranog zakona. U pravnoj situaciji u kojoj je sprovedenim dokazom po vještaku saobraćajne struke kako osnovnom, tako i dopunskom nalazu u ponovljenom postupku utvrđen način nastanka predmetne saobraćajne nezgode, brzine kretanja vozila, propust učesnika u nastanku iste te ukoliko je iz tako provedenog dokaza jasno moguće zaključiti da se predmetna nezgoda desila na način kako je to opisao vještak, da su oštećenja iz iste nastala kako je to utvrdio vještak, opravdano se postavlja pitanje zbog čega sud nije i u ovoj fazi postupka ponovno udovoljio postavljenom tužbenom zahtjevu. Bitnim ukazuje da je vještak saobraćajne struke svoje nalaze sačinjavao u skladu sa pravilima struke te je u skladu s tim u osnovnom nalazu pa i u dopunskom upravo utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan. Napominje da je u prvobitnom postupku dopuna rađena prema nalogu tuženog na način kako to nije bilo predloženo na pripremnom ročištu i ista je rađena samo na osnovu iskaza svjedoka N.H. u pogledu brzine kretanja, koju dopunu apsolutno ne može uzeti u obzir kao relevantnu nego samo osnovni nalaz i mišljenje kako i dopunu u ponovljenom postupku. Prvostepeni sud dovodi u zabludu iskaz svjedoka, naročito svjedoka N.H. koji je izjavio da se vozilom tužitelja kretao brzinom od oko 40km/h, pa ako se uzme u obzir takva tvrdnja ovog svjedoka, vještak se izjasnio da se nezgoda i oštećenja na vozilima nisu mogla desiti pri toj brzini nego upravo pri brzinama kako je to vještak utvrdio. Učesnici nezgode u svojim iskazima su dali odgovor o brzinama kretanja i načinu nastanka nezgode, što ne znači nužno da takvim iskazima sud treba pokloniti vjeru i isti kao takvi nisu mjerodavni jer ponekad i sami učesnici ne znaju i ne mogu tačno da iznesu detalje i opišu nastanak nezgode... ali u situaciji u kojoj imamo vještaka koji je naveo sve načine i uzroke nastanka nezgode te odgovornost za istu, ne može se nikako dovoditi u vezu sa takvim nalazom-iskazi svjedoka i brzine kretanja koji su svjedoci iskazali jer svjedoci su neuke stranke i ne raspolažu sa stručnim znanjem, bez obzira što su vozači. Nadalje u pogledu oštećenja vozila tužitelja u predjelu blatobrana, tužitelj koji živi u Njemačkoj ne može znati da li je njegovo vozilo bilo ranije oštećeno prije ove nezgode u tom dijelu ili ne, te tužitelj nije sam izvršio prijavu štete niti je po njegovom nalogu rađen izvid štete, da bi se takva ne/mogućnost oštećenja mogla pripisati tužitelju, nego je to u njegovo ime upravo učinio svjedok Nihad Hasanagić, tako da je tužitelju poznata preostala oštećenja nastala iz predmetne nezgode, a isto mu je poznato jer se vodi parnični postupak, i jer je ovlastio punomoćnicu za zastupanje u vansudskom i sudskom postupku. Ukoliko je sud nalaz vještaka Hrnjića prihvatio kao stručan, jasan i objektivan te prihvatio njegovo mišljenje da je nezgoda nastala kako je to vještak utvrdio, koji je način nastanka iste se ni po čemu ne razlikuje od iskaza svjedoka, osim u brzinama

kretanja, opravdano se da zaključiti da je sud donošenjem ovakve presude napravio presedan u sudskoj praksi te zauzeo stav da se nezgoda nije mogla desiti kako su to opisali učesnici nezgode, pri tome, za donošenje takvog zaključka zanemaruje nalaz vještaka. Također napominje da niti sud, a niti vještak saobraćajne struke nemaju takva znanja ni sposobnosti da cijene „volju učesnika nezgode“ te da sud ne može donijeti zaključak da se saobraćajna nezgoda nije desila kao iznenadni i neočekivani događaj nego da je ista iscenirana od strane njenih učesnika radi naplate štete. Sve navedeno je direktno imalo uticaja i na pogrešnu primjenu materijalnog prava, pa je zbog svega naprijed navedenog predloženo donošenje odluke kao u uvodu ove žalbe.

Tuženi zastupan po punomoćniku u obrazloženom odgovoru na žalbu istu je osporio u cijelosti s prijedlogom drugostepenom sudu da žalbu tužitelja odbije kao neosnovanu i potvrdi prvostepenu presudu te obaveže tužitelja da tuženom nadoknadi troškove sastava odgovora na žalbu.

Nakon što je ispitao osporenu presudu u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti u smislu odredbe člana 221. Zakona o parničnom postupku F BiH („Službene novine F BiH“, broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud zaključio je slijedeće:

Iz predmetnog stanja spisa proizlazi da je tužitelji po punomoćniku dana 05.05.2022. godine podnio tužbu kojom potražuje od tuženog isplatu naknade materijalne štete proistekle iz saobraćajne nezgode koja se dogodila dana 31.07.2021. godine i od čega na ime štete na vozilu iznos u visini od 20.236,39 KM, odnosno u visini od 18.237,73 KM kako je to opredijeljeno tokom postupka shodno osnovnom nalazu i mišljenju vještaka mašinske struke, na ime uslužne procijene štete na vozilu u visini od 100,00 KM te na ime troškova parničnog postupka a sve to sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama počev od dana presuđenja pa do isplate.

Nakon sprovedenog dokaznog postupka prvostepeni sud je donio presudu broj: 49 0 P 061969 22 P od 30.01.2023. god. kojom je djelomično usvojio tužbeni zahtjev tužitelja.

Odlučujući o žalbi tuženog Kantonalni sud u Novom Travniku je svojim rješenjem od 22.11.2023. godine ukinuo prvostepenu presudu u stavu I. i III. izreke i u tom dijelu predmet je vraćen na ponovno odlučivanje.

U ponovnom postupku punomoćnik tužitelja je smanjio tužbeni zahtjev naveden kao u izreci pobijane presude tuženog.

Među strankama je sporan osnov i visina tužbe i tužbenog zahtjeva sa obzirom na prigovor tuženog da se u datom slučaju radi o insceniranoj/fingiranoj saobraćajnoj nezgodi.

Radi razjašnjenja naprijed navedenog prvostepeni sud je na temelju ponovno izvedenih dokaza njihovim čitanjem i to materijalnih dokaza koji su taksativno pobrojani, iskaza svjedoka N.H. i Z.J., a potom i vještačenje i dopuna vještačenja po stalnim sudskim vještacima saobraćajne i mašinske struke i saslušanje istih te njihovom ocjenom shodno članu 8. Zakona o parničnom postupku utvrdio slijedeće, a što se u bitnom može sumirati na način, a to je:

- da se dana 31.07.2021. god. dogodila saobraćajna nezgoda u mjestu P., Općina Kiseljak u kojoj su učestvovali vozači Z.J. koji je upravljao vozilom „Golf“ 19 E registarskih oznaka M20-J-870, putničko vozilo tužitelja marke „VW Phaeton“ registarskih oznaka FP1872 kojim je upravljao N.H. iz K., vlasništvo tužitelja koje je osigurano kod društva GOTHAEER u Njemačkoj;

- da je vozač N.H. nakon nezgode podnio prijavu za utvrđivanje štete društvu Condico Centar d.o.o Kiseljak, a u prijavi je naveo da su na vozilu tužitelja oštećeni prednji desni blatobran, prednja i zadnja desna vrata, dva airbaga na desnoj bočnoj strani te da je nakon toga od strane navedenog društva sačinjen zapisnik o izvidu štete, a potom i kalkulacija popravke vozila po kojoj ukupna vrijednost vozila iznosi 30.523,36 KM. Društvo Condico Centar sačinilo je procjenu vrijednosti vozila i visinu štete na istom, pa je tako utvrdilo da vrijednost vozila, umanjena za vrijednost ostatka spašenih dijelova iznosi 20.236,93 KM, da visina štete prema kalkulaciji troškova popravke iznosi 30.523,36 KM pa je štetu na vozilu procijenio kao totalnu štetu u visini od 20.236,93 KM. Uz obračun ove štete ispostavljen je i račun od 31.08.2021. god. za izvršene usluge obračuna štete u visini od 100,00 KM;

- da je vještak saobraćajne struke u svom osnovnom nalazu i mišljenju, a na temelju priložene dokumentacije i analize iste (zapisnik o uviđaju, fotodokumentaciju saobraćajne nezgode koju su također sačinili djelatnici PS Kiseljak, fotografije vozila tužitelja sa evidentiranim oštećenjima, skicu mjesta saobraćajne nezgode, kao i izjave učesnika nezgode) iznio smjer kretanja vozila VW Phaeton tj. da se isto kretalo po magistralnoj cesti M5 iz smjera Sarajeva prema Kiseljaku, da bi dolaskom u naselje Potkraj ostvario kontakt sa vozilom Golf svojom desnom stranom i to na dijelu koji predstavlja pravac, da vozači nisu bili pod dejstvom alkohola, a oba vozila su bila tehnički ispravna. Kontakt vozila Golf nastupio je zadnjom stranom tj. kukom za priključna vozila, dok je kontakt vozila VW Phaeton nastupio desnom bočnom stranom vozila. Vozilo Golf se neposredno prije nezgode kretalo iz smjera kuće vlasnika E.M. u smjeru prema magistralnoj cesti M5 vožnjom unazad, dok se vozilo VW Phaeton kretalo iz smjera Sarajeva u smjeru Kiseljaka desnom saobraćajnom trakom. Nadalje je vještak utvrdio da oštećenja na zadnjim desnim vratima međusobno odgovaraju po visini, širini i dimenzijama te je mišljenja da su navedena oštećenja nastala u predmetnoj saobraćajnoj nezgodi, dok oštećenja na prednjem desnom blatobranu i početku prednjih vrata ne odgovaraju po dubini i širini oštećenjima koja su mogla nastati u predmetnoj nezgodi tj. ista se ne mogu dovesti u vezu sa

dokumentovanim oštećenjima iz zapisnika o uviđaju. Vještak zaključuje da opisani tok saobraćajne nezgode jeste tehnički održiv ne uzimajući u obzir oštećenja nastala na prednjem desnom blatobranu i početku prednjih desnih vrata vozila tužitelja VW Phaeton. U konačnici zaključuje da je nepravilno kretanje vozača vozila Golf Z.J. koji se kretao vožnjom unazad i uključivao na put sa prvenstvom prolaza, uzrokovao nastanak saobraćajne nezgode. Na glavnoj raspravi vještak je pojasnio da je do prednjeg zaključka u pogledu nastanka nezgode došao uzevši u obzir da je vozač N.H. poduzeo radnju kočenja prije kontakta vozila, a na primjedbu punomoćnika tuženog da na kolovozu nisu evidentirani tragovi kočenja vještak je pojasnio da to ne znači da nije prije mjesta kontakta poduzeta radnja kočenja. Na zahtjev punomoćnika tuženog da vještak dopuni nalaz na način da se izjasni da li se nezgoda dogodila na način kako su to opisali učesnici, odnosno je li opisani tok nastanka nezgode tehnički održiv, vještak je u dopuni nalaza utvrdio da se vozilo tužitelja kretalo brzinom od 12,33 km/h, a da zaustavni put pri brzini od 40 km/h iznosi 19,89 metara. S tim u vezi vještak zaključuje da se saobraćajna nezgoda nije mogla dogoditi na način kako to opisuju učesnici nezgode, odnosno da opisani tok saobraćajne nezgode nije tehnički održiv uz uvjet da vozilo nije prethodno preduzelo radnju usporavanja/kočenja.

-u ponovnom postupku vještak je sačinio dopunu svog nalaza i mišljenja u kome je utvrdio da se nakon kontakta vozilo Phaeton zaustavilo na udaljenosti od 0,67 m od mjesta kontakta, pa s obzirom na mjesto zaustavljanja vozila Phaeton, vještak je izračunao da se ovo vozilo prije nezgode kretalo brzinom od 12,33 km/sat, dok se vozilo Golf kretalo brzinom oko 10 km/h. Udaljenost na kojoj se nalazi vozilo Phaeton u trenutku kada vozilo Golf prelazi ivicu kolovoza od mjesta kontakta iznosi oko 2 m. S obzirom na izjavu vozača N.H. da se vozilom kretao brzinom 40 km/sat i da prije kontakta vozila nije kočio, vještak je izračunao da zaustavni put tog vozila pri navedenoj brzini iznosi oko 19,89 m, te se vozilo nije moglo zaustaviti na mjestu kako je zatečeno bez da je vozač kočio.

Iz nalaza vještaka Samira Hrnjić proizlazi da nije tehnički održivo da se saobraćajna nezgoda dogodila na način kako to opisuju saslušani svjedoci i to svjedok N.H. koji navodi da se kretao brzinom od nekih 40 km/h, te da je primijetio sa desne strane ceste jedno vozilo koje je sklonjeno – nalazilo se na putu mimo ceste, a u trenutku kada je vozilom prolazio pored tog vozila i malo ga prošao osjetio je udar, udarilo ga vozilo koje je vidio mimo puta i to zadnjim dijelom u desnu stranu njegovog vozila – negdje oko štoka prednjih vrata.

Prema nalazu vještaka saobraćajne struke kada bi se prihvatilo kazivanje ovog svjedoka da se kretao vozilom oko 40 km/h i da prije kontakta sa vozilom Golf nije kočio, u tom slučaju bi se nakon kontakta njegovo vozilo zaustavilo dalje od mjesta nezgode za 19,89 m, koliko iznosi zaustavni put pri brzini od 40 km/sat, a nikako na 0,67 m na kojoj udaljenosti je vozilo zatečeno. Stoga je vještak mišljenja da se na način kako tvrde učesnici, nezgoda nije mogla dogoditi, ali je mišljenja da se nezgoda mogla dogoditi pod uvjetom da se vozač N.H. vozilom

kretao brzinom od 12,33 km/h, jer bi samo pri toj brzini mogao zaustaviti vozilo neposredno nakon kontakta, a u kojem položaju je nakon nezgode njegovo vozilo i zatečeno.

Dakle, vještak se decidno i jasno izjasnio zbog čega nalazi da je neodrživ nastanak saobraćajne nezgode kako su to na glavnoj raspravi u svojim iskazima naveli saslušani svjedoci, jer da je opisana dinamika u potpunosti neodrživa, nego samo za slučaj da se vozač N.H. vozilom kretao brzinom od 12,33 km/sat.

S obzirom na utvrđene okolnosti po vještaku pod kojima se nezgoda mogla dogoditi, prvostepeni sud nalazi da u postupku nije dokazano da se saobraćajna nezgoda dogodila na način kako to tvrde učesnici nezgode, jer to u postupku nije dokazano. Naime, saslušani svjedoci opisuju drugu dinamiku nezgode koja je sa aspekta saobraćajne struke u potpunosti neodrživa, kako je to pojasnio na glavnoj raspravi vještak Samir Hrnjić. Nadalje, prvostepeni sud primjećuje da se radilo o izuzetno maloj brzini kretanja vozila magistralnom cestom kojim je upravljao vozač N.H. tj. iako je bila noć vidljivost je bila dobra, kolovoz suh i bez oštećenja, a u postupku nije dokazano da je bilo razloga zbog kojeg bi se vozilo kretalo tom brzinom. S toga nalazi da se saobraćajna nezgoda nije dogodila kao iznenadni i neočekivani događaj, nego da je ista inscenirana od strane njenih učesnika, radi naplate štete, kao i onih oštećenja koja nisu nastala u ovom kontaktu, jer je u postupku utvrđeno da sva oštećenja na vozilu Pheaton, a za koje je tužitelj prvotno potraživao naknadu štete pozivajući se na predmetnu saobraćajnu nezgodu, nisu nastala u ovom događaju.

Na temelju nalaza vještaka Samira Hrnjić ovaj sud zaključuje da se saobraćajna nezgoda nije dogodila kao iznenadni i neočekivani događaj, nego da je ista nastala voljom učesnika nezgode. S tim u vezi sud nije prihvatio iskaze svjedoka jer su oni u suprotnosti sa nalazom vještaka Samira Hrnjić.

Nadalje, utvrđeno je da je preglednost ceste na mjestu saobraćajne nezgode preko 100 metara i vozač vozila Golf je mogao uočiti kretanje vozila Phaeton i na vrijeme reagirati i propustiti ovo vozilo koje se kretalo magistralnim putem. Dakle, prvostepeni sud je prihvatio činjenicu da jeste realno bilo kontakta vozila, ali je našao da je taj kontakt, dakle i cijeli događaj, unaprijed insceniran u namjeri tužitelja da se naplati kroz polisu osiguranja za vrijednost pretrpljene štete. S obzirom da je sud utvrdio neosnovanim tužbeni zahtjev tužitelja, sud nije cijenio ostale dokaze koji se odnose na visinu tužbenog zahtjeva, jer isti nisu od značaja za donošenje odluke, pa je donio odluku kao u izreci pobijane presude. Odluka o troškovima spora je donesena temeljem odredbi člana 386. Zakona o parničnom postupku.

Za ovakvu svoju odluku, prvostepeni sud je naveo potpuno jasne i uvjerljive razloge u obrazloženju svoje presude i na način kako je to propisano odredbom člana 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku, a koje prihvata i ovaj sud.

Suprotno razlozima žalbe, prvostepeni sud je svoje uvjerenje o neosnovanosti tužbenog zahtjeva formirao na temelju cjelokupne dokazne građe, njihovom ocjenom kako pojedinačno, tako i dovodeći iste u međusobnu vezu, dakle na način kako je to propisano odredbom člana 8. Zakona o parničnom postupku.

S tim u vezi ovaj sud nalazi da je prvostepeni sud nalaz i mišljenje vještaka saobraćajne struke pažljivo razmotrio i sadržajno cijenio dakle, kada je vještak u svojoj dopuni, kao i datom pojašnjenju, a između ostalog, naveo da na osnovu izračunatih parametara opisani tok saobraćajne nezgode nije tehnički održiv uz uslov da vozilo nije prethodno preduzelo radnju usporavanja/kočenja, da tragovi kočenja nisu evidentirani u zapisniku o uviđaju navedene saobraćajne nezgode te da i sam vozač vozila tužitelja je naveo da nije prethodno poduzeo radnje kočenja, slijedom čega je odluka suda da to što postoji kompatibilnost određenih oštećenja na vozilima samo po sebi ne čini osnovan tužbeni zahtjev tužitelja.

Naime, ni za ovaj sud u dijelu nastalih oštećenja na zadnjim desnim vratima koja međusobno odgovaraju po visini, širini i dimenzijama, nije sporno da se ista mogu dovesti u vezu sa predmetnom saobraćajnom nezgodi ali kako je u tom pravcu vještak dao detaljno pojašnjenje iz kojeg nesumnjivo proizlazi da opisani tok saobraćajne nezgode i kako je to navedeno u zapisniku o uviđaju od strane učesnika saobraćajne nezgode, kao i iskazu istih datih pred sudom odnosno evidentiranim oštećenjima se ne može zaključiti da se saobraćajna nezgoda dogodila na način kako to tvrde učesnici nezgode, odnosno kako to u postupku nije dokazano sa dovoljnim stepenom vjerovatnoće da se saobraćajna nezgoda zaista dogodila na opisani način tj. iznenada i neočekivano, a ovo pogotovo kada se imaju u vidu okolnosti u kojima se ista desila tj. u noćnim satima na dionici gdje je pravac i preglednost puta u dužini od oko 100 metara, da pri navedenoj brzini kretanja vozila tužitelja na magistralnom putem od 12,33 km/h su sudionici mogli uočiti osvijetljena istih u datim vremenskim uslovima (vidljivost dobra), da je cesta bila suha.. a da je vozač drugog vozila po zanimanju vozač..., da je tužitelj potraživao naknadu štete na svom vozilu koja nisu nastala u predmetnoj saobraćajnoj nezgodi (prednji desni blatobran i početak prednjih desnih vrata vozila tužitelja) i od kojih je odustao tokom postupka a nakon sprovedenog predmetnog vještačenja obzirom da je u tom pravcu ovaj vještak i to tek u dopuni istoga jasno i nedvosmisleno iznio mišljenje da ova oštećenja ne potiču iz pomenute saobraćajne nezgode, a što tužitelju kao i vozaču koji je upravljao vozilom tužitelja nije moglo biti nepoznato, da i pored toga, a prije podnošenja zahtjeva tuženom u postupku koji je prethodio ovom sudskom postupku, i to društvu Condico centar d.o.o. Kiseljak podnio prijavu gdje je naveo i druga oštećenja ... iako je morao znati za ranija oštećenja na vozilu, što čini da izneseni zaključak suda nije proizvoljan.

Prema tome, kako i po stajalištu ovog suda se radi o saobraćajnoj nezgodi u kojoj sa velikim stepenom vjerovatnoće se može reći da se radi o isceniranoj saobraćajnoj nezgodi, to kod takvog stanja stvari tužitelj se ne može koristiti pravima predviđenim zakonom u smislu odredbe člana 154.,178. i 941. Zakona o

obligacionim odnosima. U vezi s navedenim ovaj sud ukazuje na odredbu člana 920. Zakona o obligacionim odnosima (Službeni list SFRJ", broj 29/78, "Službeni list RBiH", broj: 2/92, 13/93 i 13/94 i "Službene novine F BiH", broj: 29/03 i 42/11), po kojoj „Ako je ugovarač osiguranja, osiguranik ili korisnik izazvao osigurani slučaj namjerno ili prevarom, osiguravač nije obavezan ni na kakva davanja, a suprotna ugovorna odredba nema pravnog dejstva“, kao i to da navedeno ne utiče na pravo oštećene strane da podnese zahtjev prema krivcu udesa, što znači da tužitelj može podnijeti tužbu protiv vozača koji je nanio štetu njegovom vozilu.

Stoga, kako je prvostepeni sud na temelju svih izvedenih dokaza razjasnio odlučne činjenice vezano za zahtjev tužitelja s pozivom na citirane odredbe materijalnog prava, dao sveobuhvatnu i kritičku ocjenu istih tj. u skladu sa načelom ocjene dokaza iz člana 8. i 123. stav 2. Zakona o parničnom postupku, slijedom čega se neopravdano napada ocjena izvedenih dokaza, pa time i izneseno činjenično utvrđenje. Obzirom da je prvostepeni sud detaljno analizirao i ostale sprovedene dokaze, dakle i iskaz svjedoka, cijeneći iste pojedinačno i u međusobnoj vezi i svoje stečeno uvjerenje o odlučnim činjenicama opravdao logičnim i uvjerljivim razlozima, koji se suprotno poimanju žalitelja izneseni na način kako to propisuje odredba člana 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku, slijedom čega se neopravdano prigovara da sud iste nije cijenio ispravno, da je pogrešno utvrđeno činjenično stanje pa time i da je pogrešno primijenio odredbe materijalnog prava.

Radi toga, kako ne postoje razlozi zbog kojih se odnosna presuda pobija, kao ni oni iz člana 221. Zakona o parničnom postupku na koje ovaj sud pazi kao drugostepeni po službenoj dužnosti, to je valjalo odlučiti kao u izreci temeljem člana 226. Zakona o parničnom postupku.

U pogledu zahtjeva tuženog za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu ovaj sud nalazi da takav zahtjev nije osnovan obzirom da se radi o radnji koja nije bila neophodna, a niti je propisana kao obavezna te kako ni sadržaj istog ne opravdava donošenje odluke u smislu člana 387. stav 1., a u vezi sa članom 214. Zakona o parničnom postupku, to je ovaj sud donio odluku kao u stavu drugom izreke

Predsjednik vijeća

Senad Begović